Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

30 април 2013 година*

„Дъмпинг — Внос на зеолит А на прах с произход от Босна и Херцеговина — Нормална стойност — Представителност на продажбите на вътрешния пазар — Марж на печалбата — Обичайни търговски условия“

По дело T-304/11

Alumina d.o.o., установено в Zvornik (Босна и Херцеговина), за което се явяват J.-F. Bellis и B. Servais, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явява г-н J.-P. Hix, в качеството на представител, подпомаган от G. Berrisch и A. Polcyn, avocats,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват г-н É. Gippini Fournier и г-н H. van Vliet, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) № 464/2011 на Съвета от 11 май 2011 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и за окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на зеолит А на прах с произход от Босна и Херцеговина (ОВ L 125, стр. 1), доколкото същият засяга жалбоподателя,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: г-н N. J. Forwood (докладчик), председател, г-н F. Dehousse и г-н J. Schwarcz, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 януари 2013 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

1 След подаването на жалба на 4 януари 2010 г., на 17 февруари 2010 г. Европейската комисия публикува известие за откриването на процедура по отношение на вноса на зеолит А на прах с произход от Босна и Херцеговина (ОВ C 40, стр. 5).

2 Жалбоподателят, Alumina d.o.o., член на групата Birac, отговаря на антидъмпинговия въпросник на 9 април 2010 г. Комисията извършва проверка на място по седалището на жалбоподателя от 29 юни до 1 юли 2010 г.

3 По силата на Регламент (ЕС) № 1036/2010 на Комисията от 15 ноември 2010 година за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на зеолит А на прах с произход от Босна и Херцеговина (ОВ L 298, стр. 27, наричан по-нататък „временният регламент“), Комисията въвежда временно антидъмпингово мито в размер на 28,1 % върху вноса на зеолит А на прах, срещан още под наименованията зеолит NaA на прах или зеолит 4A на прах, с произход от Босна и Херцеговина. Съгласно съображение 11 от временния регламент периодът на разследването се простира между 1 януари и 31 декември 2009 г.

4 Видно от съображения 3 и 10 от временния регламент, групата Birac, на която принадлежи жалбоподателят, е единственият производител и износител на разглеждания продукт в Босна и Херцеговина.

5 При изчисляване на нормалната стойност Комисията прилага методологията, описана в член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, стр. 51; поправки в ОВ L 7, 2010 г., стр. 22 и ОВ L 36, 2011 г., стр. 20, наричан по-нататък „основният регламент“), тъй като продажбите на жалбоподателя на вътрешния пазар не са били представителни по смисъла на член 2, параграф 2 от същия регламент. За конструиране на нормалната стойност Комисията използва среднопретеглената печалба, реализирана от продажби на вътрешния пазар на сходния продукт от групата, към която принадлежи жалбоподателят (съображения 21—26 от временния регламент).

6 С писмо от 16 ноември 2010 г. Комисията изпраща на жалбоподателя на основание член 20 от основния регламент екземпляр от временния регламент, информация относно изчисляването на конкретния дъмпингов марж, информация относно изчисляването на конкретния марж на вредата и накрая отговор на посочените от жалбоподателя доводи по повод откриването на разследването.

7 С писмо от 1 декември 2010 г. жалбоподателят представя становище, в което твърди, че е налице нарушение на член 2, параграфи 3 и 6 от основния регламент, поради това че за конструирането на нормалната стойност е бил използван маржът на печалбата, реализирана от продажбите на единствения му клиент в страната, засегнати от повишен риск от пълно неизпълнение или от неизпълнение в срок на задълженията за плащане и следователно неизвършени при обичайни търговски условия.

8 С писмо от 16 март 2011 г. на основание член 20 от основния регламент Комисията изпраща на жалбоподателя документ за окончателно разгласяване, както и отговор, с който се отхвърлят твърденията относно вътрешните продажби, посочени в предходната точка. С писмо от 18 март 2011 г. жалбоподателят по-специално потвърждава своята позиция, изложена в предходната точка.

9 По силата на Регламент за изпълнение (ЕС) № 464/2011 на Съвета от 11 май 2011 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и за окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на зеолит А на прах с произход от Босна и Херцеговина (ОВ L 125, стр. 1,

наричан по-нататък „обжалваният регламент“), за продуктите, посочени в точка 3 по-горе, е въведено окончателно антидъмпингово мито в размер на 28,1 %, приложимо към нетната цена франко граница на Европейския съюз преди обмитяване.

10 Що се отнася до конструирането на нормалната стойност, в съображения 19 и 20 от обжалвания регламент Съветът на Европейския съюз сочи, че разгледаните продажби на вътрешния пазар са били осъществени при обичайни търговски условия и институциите можели да вземат за основа произтичащите от тях данни въпреки тяхната липса на представителност по смисъла на член 2, параграф 2 от основния регламент. След като въпросните продажби са донесли печалба, конструираната нормална стойност би била идентична с тази, която би се получила от прилагането на член 2, параграф 1, първа алинея от основния регламент.

11 С Решение 2011/279/ЕС на Комисията от 13 май 2011 година за приемане на гаранция, предложена във връзка с антидъмпинговата процедура относно вноса на зеолит А на прах с произход от Босна и Херцеговина (ОВ L 125, стр. 26), посочената институция приема предложената от жалбоподателя под формата на минимална цена гаранция.

Производство и искания на страните

12 На 16 юни 2011 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

13 С акт, представен в секретариата на Общия съд на 29 юли 2011 г., Комисията иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Съвета. С определение от 12 септември 2011 г. председателят на втори състав на Общия съд допуска встъпването.

14 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени обжалвания регламент в частта, отнасяща се до него,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

15 Съветът иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

16 Комисията иска Общият съд да отхвърли жалбата.

От правна страна

17 Жалбоподателят сочи две основания в подкрепа на жалбата си, изведени, първото — от нарушение на член 2, параграфи 3 и 6 от основния регламент, а второто — от нарушение на член 2, параграф 6, първо изречение от същия регламент.

18 В рамките на първото основание жалбоподателят сочи, че съгласно член 2, параграф 3 от основния регламент, когато продажбите на вътрешния пазар са с нисък обем, нормалната стойност трябва да се конструира в съответствие с параграф 6 от същата разпоредба. Тази дейност, която отразявала постоянната практика на институциите, когато продажбите на вътрешния пазар не достигат прага на представителност, по дефиниция не можела да е идентична с изчисляването на нормалната стойност въз основа на непредставителните продажби на вътрешния пазар по смисъла на член 2, параграф 2 от основния регламент. За

сметка на това обстоятелствата в настоящия случай изисквали прилагането на разумен марж на печалба по силата на член 2, параграф 6, буква в) от основния регламент. Среднопретегленият марж на печалбата на групата на жалбоподателя бил 58,89 %, изразен спрямо разходите за производство, и 37,06 % спрямо оборота, и ако се използвал за изчисляването на нормалната стойност, явно нямало да бъде разумен, за което допълнително свидетелствало сравнението с маржа от 5,9 %, отчетен за да се изчисли отстраняването на вредата за промишлеността на Съюза.

19 В рамките на второто основание жалбоподателят сочи, в първата му част, че съгласно практиката на Съда непредставителните продажби по смисъла на член 2, параграф 2 от основния регламент не можели да се считат за осъществени при обичайни търговски условия. Действително понятията за представителни продажби, от една страна, и за продажби при обичайни търговски условия, от друга, били неразривно свързани. При положение че продажбите на вътрешния пазар, отчетени от институциите, представляват едва 1,9 % от износа за Съюза през разследвания период, се налагала констатацията, че институциите основали изчисляването на нормалната стойност на непредставителни операции, които следователно не били осъществени при обичайни търговски условия в нарушение на член 2, параграф 6, първо изречение от основния регламент.

20 В рамките на втората част жалбоподателят добавя, че при всички положения в хода на административното производство Комисията била запозната с това, че взетите предвид цени при продажби на дружество D, единственият клиент на жалбоподателя в страната, са били увеличени с 25 % като премия за риска от пълно неизпълнение на задължението за плащане или от забавата му, поради което тези цени не отразявали извършването на операции при обичайни търговски условия. В тази връзка фактът, че Комисията избрала да не проверява тези обстоятелства при проверката на място, бил ирелевантен. Освен това съгласно сведенията, които жалбоподателят предоставил на Комисията, задълженията на дружество D към жалбоподателя през продължителен период от време се погасявали чрез прихващане или прехвърляне на вземания, поради което продажбите към това дружество представлявали бартер и различни форми на договорено прихващане, което създавало специфична пазарна ситуация по смисъла на член 2, параграф 3 от основния регламент.

21 Видно от точки 27, 29 и 50 от жалбата, доводите, изложени във връзка с всяко от основанията от жалбоподателя, са свързани с неприложимостта в настоящия случай на член 2, параграф 6, първо изречение от основния регламент. По същество жалбоподателят основава изводите си на две съображения. Първото е, че конструирането на стойност, основана на маржа на печалбата, реализирана от продажбите към дружество D, единственият клиент на жалбоподателя в страната, който е бил взет предвид, отчитало единствено непредставителни операции, което било в разрез с член 2, параграф 2 от основния регламент (първо основание). Второто съображение е, че продажбите към дружество D не били извършени в рамките на обичайни търговски условия, тъй като, от една страна, не били представителни, а от друга — цените по същите били увеличени с допълнителен марж, свързан с икономическото положение на споменатия клиент (второ основание).

22 Запитан по време на заседанието, жалбоподателят посочва, че дори неговите продажби на вътрешния пазар да достигат праговата стойност на представителност по член 2, параграф 2 от основния регламент, той все пак би оспорил преценката, че били осъществени при обичайни търговски условия, тъй като институциите включили допълнителния марж, свързан с икономическото положение на дружество D.

23 В този контекст следва да се отбележи, че разглеждането на второто основание, свързано от гледна точка на понятието за обичайни търговски условия с представителния характер на продажбите на вътрешния пазар, както и с включването на премията от 25 % при изчисляването на маржа на печалба, отговаря на основното положение в доводите на жалбоподателя, поради което следва да се разгледа на първо място.

24 В тази връзка, що се отнася до първата част от това основание, следва да се отбележи, че по принцип въпросът за представителността на продажбите на вътрешния пазар по смисъла на член 2, параграф 2 от основния регламент, който въвежда количествен критерий, е отделен от въпроса дали те са били осъществени при обичайни търговски условия по смисъла на член 2, параграфи 3 и 6 от основния регламент, който въвежда качествен критерий, свързан с характера на продажбите, разглеждани сами по себе си (вж. в този смисъл Решение на Съда от 13 февруари 1992 г. по дело Goldstar/Съвет, C-105/90, Recueil, стр. I-677, точка 13). Така или иначе обемът на продажбите на вътрешния пазар представлява фактор, който може да повлияе на ценообразуването, поради което двата критерия могат да взаимодействат, когато например вътрешният пазар е толкова ограничен, че цените не се формират от търсенето и предлагането (вж. в този смисъл Решение по дело Goldstar/Съвет, посочено по-горе, точки 15—18).

25 Въпреки това тази възможност за взаимодействие не означава, че когато прагът на представителност от 5 % не е достигнат, продажбите на вътрешния пазар не следва да се считат за извършени при обичайни търговски условия. Действително не би могло да се изключи като цяло, че въпреки ниския обем продажби на вътрешния пазар същите са извършени при обичайни търговски условия, ако все пак отразяват обичайни действия от страна на участващите в тях оператори. При тези условия следва най-напред да се направи преценка относно включването на премията от 25 % в изчисляването на маржа на печалбата и следователно да се провери втората част на второто основание, изложено в точка 20 по-горе.

26 В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно определението на понятието „дъмпинг“, съдържащо се в член 1, параграф 2 от основния регламент, експортната цена трябва да се сравни с цената за сходен продукт при обичайни търговски условия в страната на износа, което отново е посочено в член 2, параграф 1, първа алинея и параграф 6 от същия регламент и отразява съображение 5 от него, съгласно което нормалната стойност във всички случаи следва да се основава на представителни продажби при обичайни търговски условия.

27 Освен това, когато нормална стойност не може да се установи по силата на член 2, параграф 1 от основния регламент, съгласно член 2, параграфи 3 и 6 от основния регламент нейното конструиране има за цел да установи нормална стойност, която е възможно най-близка до продажната цена на продукт, ако този продукт се продаваше в страната на произход или износ при обичайни търговски условия (Решение на Съда от 10 март 1992 г. по дело Minolta Camera/Съвет, C-178/87, Recueil, стр. I-1577, точка 17).

28 От това следва, че установяването на нормалната стойност има за цел да даде възможност на институциите да преценят дали определена дъмпингова практика е била прилагана през разследвания период, при това съгласно правила, чийто обективен обхват е независим от резултата на това начинание. Понятието „обичайни търговски условия“ следователно има за цел да изключи, при определяне на нормалната стойност, положенията, при които продажбите на вътрешния пазар не са сключени при такива условия, по-специално когато определен продукт се продава на цена, по-ниска от разходите за производство, или се извършват сделки между съдоговорители, които са съдружници или са сключили компенсаторно споразумение (Решение по дело Goldstar/Съвет, точка 24 по-горе, точка 13). Видно от член 2, параграф 1, трета алинея и от член 2, параграф 4 от основния регламент и както подчертава Съветът в точка 57 от писмената защита, тези обстоятелства са примери за продажби, за които може да се приеме, че не са извършени при обичайни търговски условия.

29 В този контекст понятието за продажби при обичайни търговски условия е обективно по обхват и може да се използва не само от институциите, за да неутрализират практики, които могат да прикриват дъмпинга или неговите мащаби (компенсаторно споразумение, съгласно което цените за продажба са изкуствено занижени, продажби на вътрешния пазар на цени, по-ниски от разходите за производство през продължителен период от време), но и от съответните оператори при наличие на обстоятелства, засягащи обичайния характер на разглежданите сделки (вж. с цел онагледяване Решение на Съда от 9 януари 2003 г. по дело Petrotub и Republica, C-76/00 P, Recueil, стр. I-79, точки 65—68 и 84—86).

30 Следователно институциите са задължени да изключат от изчисляването на нормалната стойност продажбите, които не са извършени при обичайни търговски условия, независимо дали продажната цена е по-висока или по-ниска от цената, която би се практикувала при такива условия, каквато и да е причината, поради която сделката не се осъществява при обичайни търговски условия и каквото и да е значението от това изключване във връзка с извода относно наличието на дъмпинг или неговите мащаби. Действително, както установява апелативният орган на Световната търговска организация (СТО) във връзка с член 2.1 от Споразумението за прилагане на член VI на общото споразумение по митата и търговията (1994) (ГАТТ) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 112), което се съдържа в приложение 1 А към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 5), отчитането на продажби, извършени извън обичайни търговски условия, независимо дали на ниски или високи цени, би опорочило това, което се определя като „нормална“ стойност (доклад на апелативния орган на СТО от 24 юли 2011 г. по преписка „САЩ — Антидъмпингови мерки, приложени за някои стоки от горещо валцувана стомана от Япония“, точки 144 и 145).

31 В случая жалбоподателят посочва в отговора си на антидъмпинговия въпросник от 9 април 2010 г., че неговите финансови отношения с дружеството D, единственият му клиент в страната, са се влошили поради забавени плащания, обусловили прилагането на премия за риск, с която се увеличили продажните цени на зеолит А. В тази връзка е предоставена допълнителна информация в становището на жалбоподателя, представено по пощата на 1 декември 2010 г. (вж. точка 7 по-горе), към което по-специално е приложен договор от 29 май 2009 г. между жалбоподателя и дружество D, в който въпросната премия е определена в размер на 25 %.

32 В отговор на тези доводи Комисията посочва в писмото си от 16 март 2011 г. (вж. точка 8 по-горе), че след като дружество D е единственият клиент на жалбоподателя в страната, не е могло да се провери дали цените по извършените на това предприятие продажби действително са включвали рискова премия от 25 %. Поради това Комисията приема, че твърденията на жалбоподателя трябва да се отхвърлят, без дори да е необходимо да се проверява дали разглежданите обстоятелства обуславят становището, че съответните продажби не са извършени при обичайни търговски условия. Въпреки това съгласно съображение 20 от обжалвания регламент „разследването установи, че данните и доказателствата, предоставени от Birac, представляват надеждна основа за определяне на нормалната стойност“, поради което доводът на жалбоподателя, че продажбите на вътрешния пазар не трябвало да се считат за извършени при обичайни търговски условия, е трябвало да бъде отхвърлен.

33 В тази връзка, първо, следва да се отбележи, че противно на посоченото от Комисията в нейното писмо от 16 март 2011 г., липсата на продажби на вътрешния пазар на други клиенти, освен на дружество D, не прави невъзможна съответната проверка. Всъщност, най-напред, информацията относно прилагането на рискова премия вече е била дадена в отговора на жалбоподателя на антидъмпинговия въпросник, а именно преди посещението за проверка. По-нататък, представеният от жалбоподателя на Комисията договор (вж. точка 31 по-горе) в член 6 ясно упоменава въпросната премия, като освен това изчисляването на марж на печалба от 58,89 % спрямо разходите за производство или от 37,06 % спрямо оборота е сериозна индикация за

ефективното ѝ прилагане. Допълнително, от приложения 3.2 и 3.3 към писмото на жалбоподателя от 1 декември 2010 г. е видно, че дружеството D е изпълнявало задълженията си със забава поне от 2008 г., като посочената тенденция продължава през 2009 г., за което свидетелства таблицата, съдържаща се в приложение 2 към същото писмо. Накрая, в писмото от 16 март 2011 г. Комисията приема и дори използва довода, изведен от ефективното включване на премията от 25 % във фактурите, с което отговаря на друг довод на жалбоподателя, засягащ обичайния характер на въпросните продажби, изведен този път от направените с дружество D уговорки за прихващане.

34 Второ, твърдението на Комисията, че жалбоподателят не поставил под съмнение обичайния характер на въпросните търговски условия, пренебрегва факта, че в своя отговор на антидъмпинговия въпросник жалбоподателят сочи, че цените по фактура към дружество D са увеличени с рискова премия, и доразвива този довод на страници 7—9 от писмото си от 1 декември 2010 г.

35 Трето, Съветът посочва в точка 30 от дупликата, че Комисията не е извършила проверка на тези обстоятелства, тъй като е отхвърлила твърденията на жалбоподателя, поради това че те не превръщали въпросните търговски условия в „необичайни“. Ако съображение 20 от обжалвания регламент следва да се разбира в този смисъл (вж. точка 32 по-горе), са необходими следните уточнения.

36 Премия за риск като разглежданата в действителност представлява насрещна престация за риска, който доставчикът поема, като продава стоки на определен клиент и му дава срок за плащане. Тази премия следователно не е част от стойността на продаваната стока, нито пък е свързана с нейните характеристики, а дължи съществуването и размера си на идентичността на клиента и на преценката на финансовия му капацитет от неговия доставчик. Следователно отчитането на подобна премия при конструирането на нормалната стойност въвежда в изчисляването фактор, който не е предназначен за установяването на цената, на която стоката би се продавала в страната на произход (вж. точка 27 по-горе), а се отнася изключително до финансовия капацитет на конкретния национален купувач.

37 В този контекст твърдението на Съвета в точка 58 от писмената защита, че риск, свързан с финансовата устойчивост на клиента, може да се управлява с прилагането на обезщетение за вреди, акредитиви или авансови плащания, но не и с рискова премия, с която се увеличава продажната цена, не изяснява защо изборът да се приложи подобна премия да не бъде предложен на продавача, нито пък следователно защо наличието на подобен риск да не обуслови увеличаването на продажната цена с премия, предназначена да компенсира както посочения риск, така и евентуалните разходи, които би направил доставчикът, в случай че в крайна сметка се окаже принуден да води дело срещу клиента си.

38 При обстоятелствата по случая включването на премия за риск като разглежданата при изчисляването на маржа на печалба, установен за целите на конструирането на нормалната стойност, отчита елемент, който не отразява част от стойността на продаваната стока, който в този смисъл изкуствено увеличава изчислената нормална стойност, поради което резултатът не отразява възможно най-точно, освен ако впоследствие се приложи подходяща корекция на основание член 2, параграф 10, буква к) от основния регламент, онази продажна цена на стоката, която би била налице, ако въпросната стока се продаваше в страната на произход при обичайни търговски условия (вж. точки 27—30 по-горе).

39 Следва да се добави, че представените в заседанието от Съвета и Комисията доводи, свързани с факта, че причините, поради които производителят въвежда дъмпингови практики, са ирелевантни за целите на установяването на антидъмпинговите мита, не биха могли да се приемат в случая. В тази връзка, макар да е вярно, че причините, поради които би могло да се наложи износителят да осъществява дъмпинг, са без значение за съответните изчисления, това

не променя факта, че констатирането на дъмпинг, което е първоначалният етап при разглеждането на въпроса дали следва да се налага антидъмпингово мито, се основава на чисто обективно сравнение между нормалната стойност и експортната цена (Решение на Общия съд от 24 октомври 2006 г. по дело Ritek и Prodisc Technology/Съвет, T-274/02, Recueil, стр. II-4305, точка 59). В случая порокът, свързан с отчитането на премията за риск, на който се позовава жалбоподателят, засяга валидността на изчисляването на нормалната стойност, установена за целите на преценката дали е налице дъмпинг, и поради това предпоставя извода относно наличието на подобна практика, поради което може да засегне валидността на самия извод.

40 Също така Съветът не би могъл да се основава на съдебната практика във връзка с продажбите на вътрешния пазар, извършени на цени, за които се твърди, че са били увеличени поради патентната защита, от която се ползва производителят на съответната стока (Решение на Съда от 3 май 2001 г. по дело Ajinomoto и NutraSweet/Съвет и Комисия, C-76/98 P и C-77/98 P, Recueil, стр. I-3223 и Решение на Общия съд от 18 декември 1997 г. по дело Ajinomoto и NutraSweet/Съвет, T-159/94 и T-160/94, Recueil, стр. II-2461). В тази връзка следва да се напомни, че както отбелязват Общият съд и Съдът, жалбоподателите по посочените по-горе дела не твърдят, че наличието на споменатия патент не отразява реалното положение на пазара на целевата трета страна, нито че отчетените продажби не са били осъществени при обичайни търговски условия (Решение по дело Ajinomoto и NutraSweet/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 41 и Решение по дело Ajinomoto и NutraSweet/Съвет, посочено по-горе, точки 127—129). В този контекст следва да се добави, че Регламент (ЕИО) № 2423/88 на Съвета от 11 юли 1988 година относно защитата срещу дъмпингов или субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската икономическа общност (ОВ L 209, стр. 1), във връзка с който е развита посочената по-горе съдебна практика, в това отношение се основава на различна философия от тази на основния регламент, доколкото не предвижда възможност за коригиране на нормалната стойност, когато купувачите последователно заплащат различни цени на вътрешния пазар поради определени фактори, свързани с този пазар и засягащи съпоставимостта на цените, докато такава възможност е предвидена в член 2, параграф 10, буква к) от основния регламент.

41 С оглед на изложените съображения и без да е необходимо произнасяне по законосъобразността на прилагането на член 2, параграф 6, първо изречение от основния регламент с оглед на оплакванията, отправени в рамките на първото основание, следва жалбата да бъде уважена и обжалваният регламент да бъде отменен в частта относно жалбоподателя.

По съдебните разноски

42 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Съветът е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разноските в съответствие с исканията на жалбоподателя. Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от същия правилник Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) **Отменя Регламент за изпълнение (ЕС) № 464/2011 на Съвета от 11 май 2011 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и за окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на зеолит А на прах с произход от Босна и Херцеговина в частта относно Alumina d.o.o.**

2) Съветът на Европейския съюз понася, освен направените от него съдебни разноски, и тези на Alumina.

3) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Forwood Dehousse Schwarcz

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 30 април 2013 година.

Подписи